

století, kdy pojem policie vykládán byl mnohem širě, než jak se ustálil v době pozdější. Podle tehdejšího pojetí spadal do kompetence policejní nejen dozor nad zachováním resp. obnovením policejně bezvadného stavu (t. zv. policie vrchnostenské), nýbrž i péče o udržování ev. zlepšení tohoto stavu (t. zv. policie veřejné péče). Použil-li tedy zákonodárce v § 37 ob. zř. výrazu policie místní, nutno pojmu tomu rozuměti v onom širším smyslu, jak byl právě podán. Leč do rámce takto vymezené místní policie spadá nejen péče o bezpečné ježdění po silnicích a vodách, uložená obci v druhém podvěti § 28 bodu 3 ob. zřiz., nýbrž i péče o zachování obecních silnic, cest, míst a mostů, přikázaná jí v prvním podvěti tohoto zákonného ustanovení. Tomu svědčí nejen, že celý bod 3 je v § 28 ob. zřiz. zařazen mezi body 2 a 4 a násl., jež vypočítávají jednotlivá odvětví policejní pravomoci obce, nýbrž zejména úvaha, že se v bodě 3 ukládá obci povinnost, pečovat o udržování pouze ohledně objektů, sloužících účelům komunikačním a nikoli co do jiných objektů obci náležejících a jí spravovaných (budovy, pozemky, atd.), které je přece také nutno udržovati v řádném stavu, z čehož se dá souditi, že zákonodárce chápal povinnost obce starati se o udržování objektů, které svou povahou mají za účel sloužiti nejnutnějším potřebám veřejným, t. j. komunikaci, jako pečovatelskou povinnost obce, čili jako část místní policie jí svěřené.

Ježto pak tato část místní policie — jak o tom nemůže býti sporu — shora cit. vyhláškou na státní policejní komisařství přenesena nebyla, je resp. byla také v rozhodné době obcí K. vykonávána. A ježto tvrzené zanedbání, nedostatečné zakrytí jámy vykopané obecními orgány na veřejné ulici spadá právě do rámce tohoto úseku místně policejní péče o veřejné komunikace obecní, jenž obci K. odňat nebyl, nelze z toho, že této obci byl jiný úsek místní policie odňat, dovozovati, že obec je i v tomto směru od své náhradní povinnosti podle § 37 ob. zřiz. libervána.

Ale pak je zřejmo, že žal. úřad založil své rozhodnutí na mylném názoru právním, pročež slušelo rozhodnutí to zrušiti pro nezákonnost, aniž se nss za tohoto stavu moh' zabývatí dalšími námitkami ve stížnosti uplatňovanými.

Č. 10.974.

Živnostenské právo. — Policejní právo trestní:
 * Sdělí-li živn. úřad I. stolice společenstvu, že trestní řízení proti osobě, na kterou společenstvo učinilo trestní oznámení pro přestupek živn. řádu, bylo zastaveno, nelze toto sdělení pokládati za zastavení trestního řízení působícího proti obviněnému, když o něm vůbec nebyl vyrozuměn.

(Nález ze dne 29. prosince 1933 č. 9809/32.)

V ě c: Karel F. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem magistrátu hlav. města Prahy ze 7. srpna 1930 byl st-l uznán vinným přestupkem § 22 živn. řádu resp. § 17 zák. z 26. prosince 1893 č. 193 ř. z., jehož se dopustil tím, že dal svými zaměstnanci zhotoviti a dodal mramorové leštěné desky na fasadu paláce spolku Krematorium v P., přes to, že byl oprávněn provozovati živnost uměleckého zpracování mramoru, a dále, že převzal provedení mramorových obkladů a dlažeb při novostavbě lázeňského domu ve S., a byl odsouzen k pokutě 500 Kč, po případě nedobytnosti k 25dennímu vězení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému st-lem proti uvedenému trestnímu nálezu, pokud se týče práce provedené v P., poněvadž skutková podstata přestupku kladeného mu za vinu je prokázána výsledkem svědků a st-lovým vlastním doznáním. Pokud se pak nález týče prací převzatých ve S., zrušil žal. úřad tuto část nálezu pro místní nepříslušnost magistrátu hlavního města Prahy a snížil z toho důvodu uloženou pokutu na 450 Kč, po případě na trest vězení v trvání 22½ dne. — — — — —

Stížnost vytýká, že bylo povinností žal. úřadu, aby z úřední moci zrušil trestní nález magistrátu hlavního města Prahy, ježto výměrem tohoto úřadu z 2. února 1927 bylo trestní řízení proti st-li zastaveno a k obnově řízení nedošlo, nýbrž bylo v něm pokračováno na základě vyjádření společenstva mistrů kamenických v Praze. Tato výtká je neodůvodněná. Je pravda, že výměrem magistrátu bylo sděleno společenstvu mistrů kamenických v Praze, které učinilo na st-le trestní oznámení, že trestní řízení zahájené proti st-li bylo zastaveno; než v tomto aktu nelze shledávati zastavení trestního řízení s právním účinkem proti st-li, neboť st-li vůbec nebylo sděleno, že trestní řízení, jež bylo proti němu zahájeno, bylo zastaveno, zejména nebyl mu zmíněný výměr magistrátu vůbec doručen, ani v době před vydáním nař. rozhodnutí jinak sdělen, naopak bylo v trestním řízení proti němu pokračováno, jak stížnost sama uvádí. Podle toho není správné tvrzení stížnosti, že trestní řízení proti st-li bylo zastaveno, a postrádá proto výše zmíněná námitka stížnosti veškeré podstaty. Totéž platí o námitce, vytýkající jako nezákonnost, že v trestním řízení, jež bylo výše uvedeným výměrem magistrátu zastaveno, bylo bez obnovy pokračováno. — — — — —

Č. 10.975.

Ř í z e n í s p r á v n í: I. * Není porušením § 63 odst. 1 spr. ř. (nař. č. 8/1928 Sb.), jestliže úřad určí počet a osoby znalců, aniž vyčkal, až mu strana v té příčině učiní návrh.

H o r n í p r á v o: II. Účelem vyvlastňovacího řízení podle § 98 a násl. ob. hor. zák. není, dosíci úředního povolení k poškození cizích pozemků, nýbrž zřízení užívacího práva k pozemkům, o jichž vyvlastnění podnikatel hor žádá. — III. Vlastník pozemku nemá nároku na to, aby podnikatel hor byl úřadem donucen, žádati za vyvlastnění určitého pozemku. — IV. Do jaké míry jest úřad povinen určití časové omezení povolené expropriace? — V. Expropriát má sice právní nárok na to, aby ve vyvlastňovacím nálezu, vydaném podle § 102 hor. zák., byly po-